

Jestliže není vaším středem Bůh, zatížíte sami sebe potřebou stát se tímto středem sám. To je ale nemožný, sebezničující úkol. Každým krokem jsem vydán vrtochům nevyzpytatelných přání. Otázky „Co si vlastně přeji?“ nebo „Jsem teď dost důležitý?“ se stávají zavádějícími otázkami a my tak zůstáváme v pasti své malosti. Lidé světa nesou tíhu hledání vlastního smyslu a své soukromé důležitosti. „Zvládneme to sami!“ je nesplnitelný úkol, který nemá vítěze, ale jen poražené.

Bez vnitřní důstojnosti, která pochází ze spojení s Bohem, se nutně budete muset stávat stále více a více lidmi, kteří jsou podivně svérázní, výstřední, kteří přehánějí nebo se izolují, abyste si mohli být *jisti*, že vyčníváte nad ostatních pět miliard lidí.

To lze předpokládat u mladého člověka, který dosud hledá svůj střed, dnes ale mnoho osmdesátníků dosud žije s takovým křehkým nebo vycpávkami obloženým egem.

Prameny, odkazy

Jeruzalémská Bible;
 Luke T. Johnson – Evangelium podle Matouše – Sacra pagina;
 Misál na každý den liturgického roku;
 Petr Karas – Boží slovo na každý den;
 Angelo Scarano – www.pastorace.cz;
 Petr Mareček – www.biblickedilo.cz

Světce nepotřebuje ani dominovat, ani se ponižovat.

Jednou z velkých milostí stárnutí je to, že se lidé začínají zbavovat falešných a pouze sebe potvrzujících představ o sobě. Jestliže jsme se plně ztotožnili s jednou představou o sobě, kterou jsme měli ve svých dvaceti, třiceti nebo čtyřiceti letech, nedovedeme si prostě představit, kým bychom bez toho mohli být – a právě v tom spočívá náš problém.

Duchovní život bude vždy spočívat v postupném zbavování se zbytečných zavazadel, abychom byli připraveni na konečné zbavování se všeho ve smrti. K tomu může dojít, pouze pokud jsme ochotní poznat že naše představa o sobě často není naším nejvnitřnějším já. Nakonec už – stejně jako velikán Pavel – *to nejsem já, ale Kristus, který žije ve mně* (srv. Gal 2,20). Mým nejvnitřnějším já je Bůh.

*Richard Rohr a John Bookser Feister
 – Naděje proti temnotám*

biblický program brněnské diecéze 2010 - 2013

www.vezmiacti.cz

9. neděle v mezidobí – cyklus A

6. března 2011

Ježíš řekl svým učedníkům: ²¹„Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane!‘, vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce. ²²Mnoho z nich mi řekne v ten den: ‚Pane, co-pak jsme v tvém jménu neprorokovali? A nevyháněli jsme tvým jménem zlé duchy? A nedělali jsme tvým jménem mnoho divů?‘ ²³Ale tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal. Pryč ode mě, kdo děláte nepravosti! ²⁴Každý tedy, kdo tato má slova slyší a podle nich jedná, podobá se rozváznému muži, který si postavil dům na skále. ²⁵Spadl déšť a přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům – ale nezřítíl se, protože měl základy na skále. ²⁶Každý však, kdo tato má slova slyší, ale podle nich nejedná, podobá se pošetilému muži, který si dům vystavěl na písku. ²⁷Spadl déšť, přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům – i zřítíl se a jeho pád byl veliký.“

Mt 7,21-27

Úvod k meditaci

Nestačí se jen hlásit k Ježíšovi a říkat „Pane“ – je třeba na jeho slově a vůli postavit celý svůj život. Vybírám si *skálu* Ježíšova slova nebo písek dnešních *módních*, ale nestabilních názorů?

Výklad biblického textu

Kontext: Přicházíme k závěrečné části horské řeči, obsahující naléhavou výzvu k uskutečnění Ježíšových slov. I Ježíš, tak jako Mojžíš (1. čtení), vyžaduje určité rozhodnutí. Závěrečná instrukce horského kázání sděluje kritérium k poznání a rozlišení skutečných a falešných učedníků.

²² **Mnoho z nich mi řekne v ten den:** Vyjádření *v ten den* se vztahuje k poslednímu soudu. Tato scéna předjímá velkou soudní scénu v Mt 25,31-46.

²³ **Pryč ode mě, kdo děláte nepravosti!:** V Mt 23,28 jsou zákoníci a farizeové obvinění z toho, že jsou plni pokrytectví a *bezzákonnosti (anomia)*. Z Matoušova pohledu *anomia* popisuje ty, kteří nezachovávají Tóru tak, jak ji vyložil Ježíš.

Týden
 s Božím
 slovem

1. čtení:

Dt 11,18
 26-28

2. čtení:

Řím 3,21-
 25.28

Evangelium:

Mt 7,21-27

Srovnání:

Lk 13,25-27

Lk 6,46

Ř 2,13

Jk 1,22

1J 2,17

Ž 6,9

Lk 6,47-49

Ez 13,10-12

²⁴ **Každý tedy, kdo tato má slova slyší a podle nich jedná, podobá se rozvážnému muži:** Poučení pomocí protikladného obrazu *rozvážného-moudrého a pošetilého* člověka, má svůj původ v mudroslovné literatuře. Stejný protikladný obraz pak používá Matouš ještě jednou ve svém evangeliu v podobenství o deseti družičkách (Mt 25,1-13).

²⁵ **Spadl déšť a přivalila se povodeň, přihnala se vichřice:** Evangelista popisuje typickou bouři v horkém a suchém klimatu Blízkého východu. Lukáš zajímá jen o následky záplavy, kdežto Matouš dramaticky líčí bouři s deštěm skrze krátké úderné věty. Pomocí obrazu bouře se hovoří o zkouškách a souženích, která budou provázet příchod Božího království.

²⁶ **Každý však, kdo tato má slova slyší, ale podle nich nejedná, podobá se pošetilému muži, který si dům vystavěl na písku:** Rozvážný muž předvídá. Pamatuje na změnu počasí. Připravuje se na vichřici a špatné počasí. Staví dům se základy na skále, a tak vyrůstá jeho dílo, které je přezkoušeno a má trvání nehledě na poryvy větru a vody. Nerozvážný člověk nepředvídá. Vidí pouze nádherné počasí během stavění. Staví na písku dům pro krásné počasí, který zůstává stát tak dlouho, dokud trvá toto počasí. Avšak při přezkoušení větrem a vodou se zřítí. S takovouto stavbou je možné srovnat život i životní dílo každého člověka. Život člověka nesmí být krátkozrace a neprozíravě založen jen pro pěkné počasí, nýbrž musí být od základu utvářen tak, aby mohl obstát zkoušce Božího soudu. Jen ten, kdo se na ni připraví, jedná rozváženě. Jiné utváření života je nerozvážené, i když se může prokazovat skvostnou stavbou, působivým životním dílem. Na pevném základě buduje pouze ten, kdo slyší Ježíšova slova a řídí se jimi.

K tématu

Obraz podobenství, které Ježíš rozvádí v závěru horské řeči, byl dobře znám jeho posluchačům. Každoročně v zimě byli svědky údobí dešťů a přívalů, kdy voda, jindy tak vzácná, se stávala ničivým živlem. Jindy vyschlá údolí a koryta se mění ve dravé proudy, jež všechno podrývají, odplavují s sebou stromy, balvany, ba i celé domy. Tyto deště provázejí prokávané bouře. Co není naprosto pevné, neodolá těmto útokům. Jenom dům postavený na skále se nemusí obávat. Do skály déšť neproniká, po ní stečou všechny proudy bystřin, a když se přizene vichřice, nalezne dům pevný a schopný odporu. Nežítí se.

Tak je tomu v lidském životě. Ani zde nechybí přívaly a bouře. Je šťasten ten, kdo si zbuduje pevný příbytek, aby mu poskytl ochranu proti každé nepřízni počasí. Takový je každý, kdo slyší slova Kristova a vystaví na nich budovu svého života. Stavěl na skále.

Jan Merell – Setkání s Ježíšem

Pátým krokem při zacházení se strachem je domyslet jej až do konce. Přiznám si: „Ano, bojím se, že zklamam. Bojím se nemoci a smrti.“ Nezastavím se ale u toho a pokračuji dál. Představím si, že i se všemi svými zklamáními, nemocemi a smrtí spočívám v dobrotivé Boží dlani. Nejde o to, abych se dočista zbavil strachu, ale o to, abych se díky němu dokázal obrátit k Bohu. Jakmile si do důsledku domyslím, čeho se bojím, ukáže se mi nakonec základ mého bytí, tedy to, na čem zakládám svou identitu: zjeví se mi Bůh, který je nejhlubším základem mé existence. Ukáže mi, co je v mém životě skutečně nosné. Proti strachu mi nepomůže žádná zázračná metoda. Stejně tak nepomůžou lidé, kteří se o mně vyjadřují pochvalně, ani ti nemohou být základem a oporou mého života. Ten nejhlubší nosný základ může být jediný – Bůh. Ježíš nám to přiblížil na svém krásném podobenství: moudrý muž si vystavěl dům na skále. *Spadl déšť a přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a oborila se na ten dům – ale nezřítí se, protože měl základy na skále* (Mt 7,25). Když někdo vybuduje svůj dům na Boží skále, může se do něj opřít jakákoli smršť. Mohou na mě dopadat emoce nadřizených, může na mě udeřit příval neznámé skutečnosti, ale mínění a soudy druhých mi už nedokážou ublížit. Pouze dotírají na dům. Dotknou se mých emocí, ale nedokážou otrástit základem domu, protože svou existenci zakládám na Bohu. Samozřejmě se mnou zpravidla pořádně zacvičí, když mě někdo kritizuje nebo odmítne. Zraní mě to. Někdy se také bojím soudu určitých lidí. Ale vždycky si můžu říct: Zranění proniknou pouze do srdce, ale základem neotřesou. Sice to bolí, ale dovnitř se bolest nedostane. Do vnitřního prostoru mého já nemají podobné věci přístup.

Anselm Grün – Pracovat i žít

Další texty v týdnu

Po: Tob 1,3; 2,1a-8; Mk 12,1-12

Út: Tob 2,9-14; Mk 12,13-17

St: Jl 2,12-18; 2 Kor 5,20-6,2; Mt 6,1-6.16-18

Čt: Dt 30,15-20; Lk 9,22-25

Pá: Iz 58,1-9a; Mt 9,14-15

So: Iz 58,9b-14; Lk 5,27-32